

ΚΛΕΙΩ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄.

ΤΟΜΟΣ Στ΄.
ΑΡΙΘΜ. 21 (141).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Άπριλίου έκάστου έτους έτησία μέν
φρ. χρ. 25 εξαμήνος δέ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Στ΄.
τῆ 1/13. Φεβρουάριον 1891.

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ.

 νέος ύπουργός τών στρατιωτικών τῆς Πρωσσίας, ό αντίστράτηγος Hans von Kaltenborn-Stachau έγεννήθη τῆ 23. μαρτίου 1836 έν Μαγδεβούργω. Τῆ 29. άπριλίου 1854 άρχομένου του δεκάτου ένατου έτους τῆς ήλικίας του μετετέθη έκ του σώματος τών ευέλπιδων (Kadettencorps) ως άνθυπολοχαγός εις τό τότε εικοστόν έβδομον σύνταγμα του πεζικού. Άπό του 1857—1860 εισήλθεν εις τήν στρατιωτικήν Σχολήν, τήν νύν στρατιωτικήν Άκαδημίαν, τῷ δέ 1861 προαχθεϊς εις τόν βαθμόν ύπολοχαγού μετετέθη εις τό τέταρτον σύνταγμα του πεζικού του Μαγδεβούργου άριθ. 67 και έλαβε μέρος εις τήν έκστρατείαν κατά τῆς Δανίας (τῷ 1864) κατά τήν άλωσιν τῆς νήσου Άλσεν. Τῆ 18. άπριλίου 1865 προβιβασθεϊς εις τόν βαθμόν λοχαγού και μετατεθεις εις τό γενικόν έπιτελείον έκτήσατο έν τῆ κατά τῆς Αυστρίας έκστρατεία (1866) παρά τῆ μεραρχία του τετάρτου στρατιωτικού σώματος έν τῆ παρά τῷ Königgrätz μάχη τό παράσημον του στέμματός τετάρτης τάξεως με ξίφη. Άφού περι τά τέλη του έτους 1866 μετετέθη ως διοικητής λό-

χου εις τό πέμπτον θυριγγικόν σύνταγμα του πεζικού άριθ. 94 (του μεγάλου δουκός τῆς Σαξωνίας), ήλθε κατά νοέμβριον του 1869 εις τήν μεραρχίαν του έβδόμου στρατιωτικού σώματος και προεβιβάσθη τῆ 10. μαρτίου 1870 εις τόν βαθμόν ταγματάρχου, κατά τό τριακοστόν τέταρτον έτος τῆς ήλικίας του. Έν τῆ κατά τῆς Γαλλίας έκστρατεία έλαβε μέρος εις τās μάχας παρά

τῷ Spicheren, Colombey-Nouilly και Gravelotte, εις τήν πολιορκίαν του Metz και εις τās συμπλοκάς παρά τῷ Bois de Vaux, Peltre, Marney και Pontarlier, δι' ό απενεμήθη αὐτῷ τό παράσημον του σιδηρού σταυρού δευτέρας και πρώτης τάξεως. Κατά τήν έορτήν τῆς στέψεως έν έτει 1875 προβιβασθεϊς εις άντισυνταγματάρχην, βραδύτερον δέ τῆ 18. άπριλίου 1878 εις συνταγματάρχην, ανέλαβε τήν διοίκησιν του πέμπτου Βεσφαλικου πεζικού συντάγματος άριθ. 53 και έγένετο τρία έτη βραδύτερον (τῷ 1881) διοικητής του συντάγματος τῆς φρουράς του αυτοκράτορος Άλεξάνδρου (άριθ. 1). Τῆ 22. μαρτίου 1884, προβιβασθεϊς εις ύποστράτηγον, διωρίσθη άρχηγός του γενικου έπιτελείου

HANS VON KALTENBORN-STACHAU.

του σώματος της φρουράς, περί δὲ τὸ τέλος τοῦ 1885 διοικητῆς τῆς δευτέρας πεζικῆς ταξιαρχίας τῆς φρουράς, ἀρχομένου δὲ τοῦ 1888 ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς τρίτης μεραρχίας, κατὰ ἰούλιον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὴν

διοίκησιν τῆς δευτέρας πεζικῆς μεραρχίας τῆς φρουράς, καὶ τῇ 4. αὐγούστου 1888 προήχθη εἰς τὸ ἀξίωμα ἀντιστρατήγου.

Ο ΚΟΜΗΣ ΦΟΝ ΠΥΤΣΩΒ.

Διήγημα ὑπὸ L. Maurice.

I.

Ο κύριοι, ἔτοιμοι ν' ἀπέλθωσι, περιεκύκλουν τὸν φιλοξενήσαντα αὐτοὺς οἰκοδεσπότην, ἔσφιγγαν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ διεβεβαίωσαν αὐτὸν ὅτι καὶ πάλιν διεσκέδασαν ἐν τῇ οἰκίᾳ του λαμπρότατα. Ἐπειτα κατέλιπον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὴν πολυτελέστατα ηὔτρεπισμένην αἰθούσαν, ἣτις εἰσέτι διετιθρεῖ ἐναργῆ τὰ ἴχνη τοῦ πολυτελοῦς συμποσίου. Κάτωθεν, ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἤκούοντο εἰσέτι ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἰσχυραὶ φωναὶ καὶ γέλωτες· εἶτα δὲ ἐγένετο σιγή.

Ὁ ξενίσας τοὺς κυρίους ἐκείνους ἦτο ὁ Ὄθων Μάινχαους, νεανίας μὲ νόστιμα χαρακτηριστικά, ἐμφαίνοντα ψυχικὴν ἀγαθότητα. Παρ' αὐτῷ ἔμεινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ εἰς μόνος κύριος, ἀνακεκλιμένος ἐπὶ μιᾷ πολυθρόνας μὲ τὴν ἄνεσιν καὶ ἀναπαυτικότητα τὴν ὁποίαν ἔχει μόνος ὁ αἰσθανόμενος ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ σπίτι του. Ὁ κύριος οὗτος εἶχε παρατηρήσει μετ' ἀδιαφορίας τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τῶν ἄλλων ξένων, τῶρα δὲ χασιώμενος ἀνεφώνησε: «Δόξα σοὶ ὁ θεός, ποῦ πέρασε κ' αὐτό. Τί ὥρα νὰ εἶνε ἄραγε; Καλά! τρεῖς καὶ μισή! Καὶ ἐξακολουθεῖ πάντα ἕως αὐτὴν τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ ἱστορία;»

«Μερικὲς φορὲς μάλιστα ἀκόμα πειδὲ ἀργά,» ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ὄθων Μάινχαους.

«Καὶ δὲν ἀηδιάζεις ἐπὶ τέλους;»

«Γιατί ν' ἀηδιάσω; Δὲν ἦτανε ὥραϊα;»

«Τὰ φαγητὰ σου ἦταν ἐξαίρετα καὶ τὰ κρασιά σου ἀριστούργημα.»

«Καλά, καὶ ἡ διασκέδασι;»

«Ἐννοεῖς τὸ παιγνίδι;»

«Ὅχι ἐννοῶ τὴν ὅλην διασκέδασι, τὴ συναναστροφή.»

«X-μ! Οἱ κύριοι ἔβαλαν ὅλα τους τὰ δυνατὰ, ἀλλὰ ἡ ἐπιτυχία ἦτον πολὺ ἀδύνατη,» ἀπήντησεν ὁ ἐπὶ τῆς πολυθρόνας ἀνακεκλιμένος κύριος, καὶ εἰρωνικὸν μειδιάμα ἐπλανήθη ἀνά τὸ ἀκανόνιστον ἀλλὰ πνευματῶδες πρόσωπόν του.

«Μὰ βέβαια, ἐσὺ ὡς σοφός, ἀπαυτεῖς ἀμέσως ἀπὸ καθένα ἐπιστημονικὰς πραγματείας» ἀπήντησεν ὁ Ὄθων ἡρεδισμένος.

«Ὅχι δά, φίλε μου, αὐτὸ ἴσα ἴσα δά μου ἦτο πολὺ βαρετώτερο. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σκεφθῆς ὅτι τῶρα τὸσον καιρὸ ἐπαράδερνα μὲ ἀπαιδεύτους καὶ ἀμορφώτους ἀνθρώπους, καὶ τῶρα εἶμαι φοβερὰ πεινασμένος καὶ διψασμένος γιὰ λιγάκι μόρφωσι, ἢ καλῆτερα, γιὰ κειὸ ποῦ δίνει τὴν ἀληθινὴ μόρφωσι, γιὰ λιγάκι καρδιά, λιγάκι αἰσθημα. Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἀπόψε ἐστὶ τραπέζι οὔτε ἴχνος ἐφάνηκε ἀπὸ τέτοια πράγματα.»

«Καὶ τί μεγάλα πράγματα μπορεῖς νὰ περιμένῃς ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, νέους καὶ ζωηρούς;»

«Φυσικά, σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἡ καρδιά καὶ τὰ αἰσθήματα δὲν παίζουν κανένα ρόλο. Δέ μου λές: αὐτὴ εἶνε ὅλη σου ἡ συναναστροφή;»

«Αὐτὴ, μάλιστα.»

Ὁ δόκτωρ Βύρκνερ ἐμειδίασε πάλιν. «Νομίζω» εἶπεν «ὅτι αὐτὴ ἡ συναναστροφή θὰ σοῦ ἐστοίχισε ἕως τῶρα εἴκοσι ὡς τριάντα χιλιάδες μάρκα.»

«Καὶ γιατί;» ἠρώτησεν ὁ Ὄθων, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἤρχισε νὰ κοκκινίξῃ ἐξ ἀμνηχανίας.

«Λιγώτερο ἀπὸ εἴκοσι ἕως τριάντα χιλιάδες δὲν πιστεύω νὰ σ' ἔβαλαν ἐντὸ χέρι αὐτοὶ οἱ κύριοι.»

«Νομίζεις —»

«Δὲν νομίζω, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος, ἀφ' ὅτου εἶδα καὶ ἤκουσα μὲ πόσῃν ἐπιδοκίμασιαν ἐθαύμαζον τοὺς λόγους σου καὶ τὰς παρατηρήσεις σου, εἴτε καλαὶ ἦσαν εἴτε κακαὶ. Οὕτω πως φέρονται μόνον οἱ παράσιτοι.»

«Κρίνεις πολὺ αὐστηρά, Γεώργιε.»

«Τὰ λόγια μου δὲν πρέπει νὰ σὲ λυπήσουν, ἀγαπητὴ Ὄθων. Ἄλλως τε εἰμπορῶ νὰ φαντασθῶ πολὺ καλὰ, πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα. Τότε μὲ τὴν κληρονομία ποῦ ἐξημερώθηκες ἐξαφνα ἑκατομμυριούχος, ἐνῶ ἀποβραδῆς ἦσουν πτωχός, δὲν εἶχες κανέναν ἄνθρωπο ἐντὸν κόσμῳ, οὔτε συγγενῆ οὔτε φίλο, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δεῖξῃς τὰ καλὰ σου αἰσθήματα. Δὲν μοῦ φαίνεται λοιπὸν καθόλου παράδοξο ὅτι ἐκολακεύθης ἀπὸ τὰς γνωριμίας ἐνὸς κυρίου φὸν Ῥέντσωβ, καὶ ἐνὸς βαρῶνου φὸν Ὀττερχάγεν καὶ τῶν ἄλλων εὐγενῶν κυριῶν, οἱ ὁποῖοι σοῦ κάνουν τὴν τιμὴ νὰ συχναῖζον ἐντὸ σπίτι σου. Καί, κατὰ τὴν καλωσύνη τῆς ψυχῆς σου, τί σὲ πειράζει νὰ τοὺς βοηθῆς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ καμπόσες χιλιάδες μάρκα; Πρὸς τί ἔχεις τὰ χρήματα;»

«Νομίζεις λοιπὸν, ὅτι αὐτοὶ οἱ κύριοι μόνον δι' αὐτὸν τὸν λόγον μοῦ κάνουν τὸ φίλο;»

«Μάλιστα, περὶ αὐτοῦ εἶμαι βέβαιος. Καὶ ἂν ἤθελες νὰ λάβῃς τὸν κόπο νὰ κάμῃς μιὰ δοκιμὴ μὲ τὴν εἰλικρινεῖά των, θὰ ἔβλεπες ὅτι δὲν ἀπατάμαι.»

Ὁ Ὄθων ἔγεινε μελαγχολικός.

«Εἶμαι πάντα ὁ ἴδιος, δὲν εἶν' ἔτσι, Ὄθων;» εἶπε μειδιῶν ὁ Βύρκνερ. Πάντα χύνω κρῦο νερὸ ἐντὸ κρασί τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ἐσὺ ἐξοῦσες τόσον ἥσυχος καὶ ἀναπαυμένος μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπιβάλλεις εἰς τόσους εὐγενεῖς κυρίους, καὶ τῶρα σοῦ παρουσιάζεται ἕνας παλαιός, φθονερός φίλος καὶ σοῦ παίρνει ὅλα σου τὰ ὄνειρα.»

«Δὲν μοῦ ἀπέδειξες ἀκόμη πῶς ἔχεις δίκην.»

«Κάμε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω, δοκίμασέ τους· πὲς σὲ καθένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους ἐμπιστευτικῶς, ὅτι ἐπαυθες μεγάλες ζημιές, καὶ ὅτι ἡ οικονομικὴ σου θέσι δὲν σοῦ ἐπιτρέπει πλέον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζῆς ὅπως ἔζης ἕως τῶρα· παρακάλεσέ τους νὰ σοῦ ἀποδώσουν τὰ ὀφειλῶ-